

Sygn. akt V **GC 2405/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 stycznia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	SSR Ryszard Kołodziejcki
Protokolant:	stażysta Marzenna Majewska

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2018 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w G.

przeciwko (...) Towarzystwo (...) S.A. w Ł.

o zapłatę

I oddala powództwo;

II zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 900 zł (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt V GC 2405/17

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 2 stycznia 2019 r.

Pozwem z dnia 11 lipca 2017 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. kwoty 3.040,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 2.825,65 zł od dnia 22 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 215,25 zł od dnia 6 maja 2017 r. do dnia zapłaty. Powód wniósł także o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 22 listopada 2016 roku w wyniku zdarzenia komunikacyjnego doszło do uszkodzenia pojazdu marki F. o numerze rejestracyjnym (...) należącego do poszkodowanych R. D. i A. D.. Sprawca wypadku w chwili zdarzenia objęty był obowiązkową ochroną ubezpieczeniową w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego u strony pozwanej. Poszkodowany zgłosił szkodę w (...) S.A. w ramach usługi likwidacji bezpośredniej z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej, która została przyjęta i zarejestrowana pod numerem (...).01. Po dokonaniu oględzin A. (...) sporządziło kalkulację naprawy, zgodnie z którą koszt naprawy pojazdu został ustalony na kwotę 5.003,34 zł brutto. Na podstawie tego kosztorysu A. (...) na mocy decyzji z dnia 21 grudnia 2016 r. wypłacił odszkodowanie z tytułu szkody częściowej w pojeździe w kwocie 5.003,34 zł. W dniu 24 lutego 2017 r. poszkodowani zawarli z F24.pl (...) z o.o. umowę cesji wierzytelności. Następnie dnia 27 lutego 2017 r. F24.pl (...) z o.o. zawarła z powodem umowę cesji wierzytelności przysługujących cedentowi wobec sprawcy oraz strony pozwanej. Powód wskazał ponadto, iż w celu ustalenia rzeczywistych kosztów naprawy pojazdu, zlecił firmie

(...) Sp. z o.o. sporządzenie kalkulacji, zgodnie z którą całkowity koszt naprawy pojazdu wyniósł 7.828,99 zł brutto. Powód poniósł koszty sporządzenia prywatnej kalkulacji w wysokości 215,25 zł brutto na podstawie wystawionej faktury VAT nr (...). Pismem z dnia 21 kwietnia 2017 r. powód wniósł reklamację od decyzji ubezpieczyciela z dnia 21 grudnia 2016 r. i wezwał stronę pozwaną do brakującej części odszkodowania w wysokości 2.825,65 zł oraz kwoty 215,25 zł z tytułu zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy. Pismem z dnia 19 maja 2017 r. pozwany odmówił wypłaty dalszych świadczeń. Dochodzona przez powoda kwota dalszego odszkodowania odpowiada różnicy między rzeczywistymi kosztami naprawy wynikającymi z kalkulacji sporządzonej na zlecenie powoda a kwotą odszkodowania wypłaconą przez A. (...). W ocenie powoda kosztorys A. (...) został sporządzony wadliwie, bowiem w sposób nieuprawniony zastosowano w nim rabat 15% na części zamiennie i nie uwzględniono cen nowych części oryginalnych z grupy „O oraz rażąco zaniżono wysokość stawek za roboczogodzinę prac naprawczych do poziomu 75 zł netto.

Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Toruniu V Wydziale Gospodarczym w sprawie V GNC 2832/17 wydał w dniu 30 sierpnia 2017 roku nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodny z żądaniem zawartym w pozwie.

Pozwany (...) S.A. w Ł. w przepisany terminie złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa radcy prawnego.

W uzasadnieniu pozwany potwierdził przebieg postępowania likwidacyjnego oraz wypłacenie kwoty 5.003,34 zł tytułem odszkodowania. W ocenie pozwanego wypłacona w toku postępowania likwidacyjnego kwota odszkodowania wyczerpuje w całości wszelkie roszczenia związane z przedmiotowym zdarzeniem i jest w pełni adekwatna do poniesionej przez poszkodowanego szkody. Pozwany wskazał, iż ubezpieczyciel zobowiązany jest wypłacić odszkodowanie wyrównujące poniesioną szkodę, a więc zwrócić ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu. Tym samym dla przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody w pełni wystarczające jest użycie części zamiennych produkowanych przez wytwórców bez logo producenta i nie znajduje uzasadnienia zastąpienie uszkodzonych części nowymi częściami oryginalnymi, zwłaszcza z uwagi na stopień zużycia eksploatacyjnego pojazdu. Pozwany podniósł również, że poszkodowany ani powód nie przedstawili żadnych dokumentów, w szczególności faktur VAT wskazujących na fakt poniesienia wyższych kosztów naprawy. Zdaniem pozwanego powód w żaden sposób nie wykazał zasadności żądania odszkodowania co do jego wysokości, a za dowód nie można uznać kosztorysu sporządzonego na zlecenie powoda.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał dotychczasowe twierdzenia i żądania oraz wniósł o oddalenie wniosku dowodowego pozwanego w przedmiocie dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego, a także z zeznań świadków.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 22 listopada 2016 roku na skutek zdarzenie drogowego doszło do powstania szkody w pojeździe marki F. o numerze rejestracyjnym (...), stanowiącym własność poszkodowanych R. D. i A. D.. Sprawca szkody posiadał zawartą z (...) S.A. w Ł. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

(okoliczności bezsporne)

Poszkodowany zgłosił szkodę (...) S.A. w W. w ramach usługi bezpośredniej likwidacji szkody. Szkoda została przyjęta i zarejestrowana pod numerem (...).01.

(okoliczność bezsporna, nadto dowód: przyjęcie zgłoszenia szkody z dnia 25 listopada 2016 r. – k. 193-194)

Po dokonaniu oględzin uszkodzonego pojazdu, (...) S.A. w W. sporządził w dniu 28 listopada 2016 roku kalkulację naprawy nr (...).01 w systemie A.. Zgodnie z powyższą kalkulacją koszty naprawy pojazdu wyniosły kwotę 5.003,34 zł brutto. Na podstawie decyzji z dnia 21 grudnia 2016 r. ubezpieczyciel przyznał odszkodowanie w kwocie 2.501,67 zł, następnie na mocy decyzji o dopłacie do odszkodowania przyznał kwotę 2.501,67 zł. Łącznie wypłacona suma

odszkodowania dla poszkodowanych wynosiła 5.003,34 zł. Poszkodowani dokonywali naprawy w kilku warsztatach samochodowych, a wypłacona kwota odszkodowania pozwoliła na naprawę uszkodzonego pojazdu.

(kalkulacja naprawy nr (...).01. – k. 12-16, decyzja z dnia 21 grudnia 2016 r. – k. 19-19v, decyzja o dopłacie – k. 17-17v, potwierdzenie przelewu z dnia 23 grudnia 2016 r. – k. 20, potwierdzenie przelewu z dnia 25 stycznia 2017 r. – k. 18, zeznania świadka R. D. – k. 76-76v, zeznania świadka A. D. – k. 76v)

W dniu 24 lutego 2017 roku poszkodowani R. D. i A. D. zawarli z F24.pl (...) z o.o. w Z. umowę przelewu wierzytelności – odszkodowania z OC sprawcy za uszkodzony pojazd. Następnie dnia 27 lutego 2017 roku F24.pl (...) z o.o. w Z. zawarł z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. umowę przelewu wierzytelności przysługujących cedentowi wobec sprawcy wynikających z zaistniałej szkody.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 24 lutego 2017 r. – k. 87, umowa przelewu wierzytelności z dnia 27 lutego 2017 r. – k. 87v)

W celu ustalenia rzeczywistych kosztów naprawy powód (...) Sp. z o.o. w G. zlecił firmie (...) Sp. z o.o. w G. sporządzenie kalkulacji naprawy. Zgodnie z kalkulacją nr SK-242 z dnia 19 kwietnia 2017 roku koszt naprawy uszkodzonego pojazdu marki F. wyniósł 7.828,99 zł brutto. Za wykonanie kosztorysu (...) Sp. z o.o. wystawił fakturę nr (...) z dnia 19 kwietnia 2017 r. na kwotę 215,25 zł.

(dowód: kalkulacja naprawy nr SK-242 – k. 26-28v, faktura (...) – k. 29)

Pismem z dnia 21 kwietnia 2017 roku powód (...) Sp. z o.o. wezwał (...) S.A. w W. do zapłaty kwoty 3.040,90zł tytułem odszkodowania za szkodę powstałą w pojeździe marki F.. W piśmie datowanym na dzień 19 maja 2017 r. A. (...) poinformowało, iż nie znajduje podstaw do zmiany stanowiska i odmówił wypłaty odszkodowania.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 21 kwietnia 2017 r. – k. 30-31, odpowiedź na reklamację – k. 32-33)

Koszt naprawy samochodu marki F. o numerze rejestracyjnym wynosił: 9.295,74 zł z zastosowaniem nowych, oryginalnych części zamiennych pochodzących z dystrybucji sieci serwisowej oraz stawek (...) dobrych warsztatów nieautoryzowanych; 7.903,71 zł z zastosowaniem części jakości „O i (...) oraz stawek warsztatów nieautoryzowanych; 6.624,61 zł w warsztacie nieautoryzowanym z zastosowaniem części jakości „O, (...), (...) i „P. Po naprawie samochodu w (...) nastąpiłby wzrost jego wartości o 500 zł. Zastosowanie części jakości „P i (...) nie doprowadziłoby do przywrócenia stanu pojazdu sprzed szkody.

(dowód: opinia biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego S. D. – k. 210-243, wyjaśnienia biegłego na rozprawie – k. 259)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów przedłożonych przez strony postępowania, w tym akta szkody, zeznania świadka R. D. i A. D. oraz opinię biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego S. D..

Sąd za wiarygodne uznał dokumenty przedłożone przez strony postępowania, bowiem nie budziły one wątpliwości Sądu, a strony nie kwestionowały ich prawdziwości. Zważyć jednak należy, że czym innym jest uznanie prawdziwości danego dokumentu, tj. uznanie, że nie został on podrobiony, czy przerobiony, a czym innym jest wyciąganie stosownych wniosków z treści takiego dokumentu.

W ocenie Sądu za wiarygodne należało uznać zeznania świadka R. D. na okoliczność powstania szkody, przebiegu postępowania likwidacyjnego, przeprowadzenia naprawy oraz jej kosztów. Zeznania świadka były wyczerpujące i spójne, a ponadto korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Należy wskazać, iż świadek jednoznacznie zeznał, iż organizował naprawę uszkodzonego pojazdu w różnych warsztatach i

sam poszukiwał używanych, oryginalnych części zamiennych, a za kwotę otrzymaną od ubezpieczyciela można było naprawić pojazd. Sąd przyznał walor wiarygodności również zeznaniom świadka A. D., które były zbieżne z zeznaniami świadka R. D.. Świadek A. D. potwierdziła, iż kwota odszkodowania uzyskana od ubezpieczyciela pozwoliła na naprawę pojazdu przy użyciu używanych, oryginalnych części zamiennych, a samochód jest obecnie sprawny.

Sporządzoną w niniejszej sprawie opinię biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego S. D. Sąd uznał za rzetelną i fachową. Biegły po dokonaniu analizy zgromadzonych w sprawie dokumentów, wydał jednoznaczną w swych wnioskach i spójną opinię w sprawie. Dodać należy, że koszt naprawy biegły ustalił w oparciu o wykonany przez siebie kosztorys, który z kolei sporządził na podstawie specjalistycznego oprogramowania. Sąd uznał, że opinia biegłego w sposób wiarygodny określa koszty naprawy pojazdu w różnych wariantach. Koszty naprawy zostały ustalone przez biegłego sądowego teoretycznie choć przy zastosowaniu odpowiednich kryteriów i przy wykorzystaniu specjalistycznej wiedzy z dziedziny techniki samochodowej, a więc stanowią wiarygodną i miarodajną wartość kosztów naprawy pojazdu. W niniejszej sprawie opinia miała jedynie charakter poglądowy i nie przyczyniła się bezpośrednio do rozstrzygnięcia sprawy, a to z uwagi na treść zeznań świadków.

Strona powodowa wniosła zastrzeżenia do opinii biegłego, kwestionując zastosowanie przez biegłego części zamiennych typu „P. W ocenie powoda za uzasadnione należy uznać żądanie zwrotu kosztów oryginalnych części zamiennych „O. Powód wniosł także o uwzględnienie opinii w zakresie, w jakim biegły wyliczył koszty naprawy pojazdu z zastosowaniem nowych oryginalnych części zamiennych „O oraz (...) w warsztacie nieautoryzowanym w wysokości 7.903,71 zł. Biegły sądowy na rozprawie w dniu 19 grudnia 2018 r. podtrzymał swoją opinię pisemną w całości oraz wskazał, iż naprawa pojazdu w (...) spowodowałaby wzrost jego wartości o 500 zł, a naprawa z zastosowaniem części „P i (...) nie przywróci samochodu do stanu sprzed szkody.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie stan faktyczny pozostawał w istotnej mierze niesporny między stronami. Nie był kwestionowany fakt kolizji drogowej z dnia 22 listopada 2016 roku, w wyniku której doszło do uszkodzenia pojazdu marki F.. Poza sporem pozostawała także zasada odpowiedzialności pozwanego za szkodę, który wypłacił odszkodowanie właścicielowi pojazdu – nie ulega wątpliwości, iż w ten sposób uznał on swoją odpowiedzialność za szkodę w pojeździe. Nie była kwestionowana także legitymacji czynna powoda do wytoczenia niniejszej powództwa. Spór co do zasady sprowadzał się do ustalenia wysokości kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, która pozwoliłaby na jego przywrócenie do stanu sprzed szkody spowodowanej zdarzeniem z dnia 22 listopada 2016 roku. Zdaniem pozwanego wypłacone odszkodowanie pokryło w całości koszty naprawy, podkreślając, że zarówno poszkodowany, jak i powód nie przedstawili żadnych dokumentów, w szczególności faktur VAT lub innych dokumentów wskazujących na fakt poniesienia wyższych kosztów związanych z naprawą pojazdu. Powód utrzymywał natomiast, że kosztorys sporządzony przez stronę pozwaną jest wadliwy, a koszt naprawy został znacznie zaniżony.

Przechodząc do rozważań prawnych należy wskazać, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (art. 822 § 1 k.c.). Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych regulują przepisy ustawy z 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 2060 z późn. zm.), w dalszej części uzasadnienia nazywanej również ustawą. Zgodnie z art. 34 ust. 1 i 36 ust. 1 ustawy z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia, a odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Ustalenie odszkodowania z ubezpieczenia OC następuje według ogólnych zasad, określonych w art. 361-363 k.c., z tym jedynie zastrzeżeniem, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest tylko do

świadczenia pieniężnego, ograniczonego do wysokości, ustalonej w umowie, sumy gwarancyjnej (art. 822 § 1 k.c. i art. 36 ust. 1 ustawy). Stosownie zaś do treści art. 19 ust. 1 ustawy poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Zgodnie z treścią z art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Nie budzi wątpliwości, że skoro odszkodowanie pieniężne ma pełnić taką samą funkcję jak przywrócenie do stanu poprzedniego, to jego wysokość powinna pokryć wszystkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Sąd Najwyższy uznał w wyniku wykładni art. 361 § 2 k.c. i art. 363 § 2 k.c., że ubezpieczyciel, powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości.

Na gruncie powyżej przytoczonych przepisów, a co jest bezspornym w sprawie, pozwany zobowiązany był względem poszkodowanego do zapłaty odszkodowania w granicach odpowiedzialności cywilnej kierującego pojazdem sprawcy zdarzenia. Z dopuszczonego przez Sąd dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia kosztów naprawy pojazdu marki F. wynika, iż koszty naprawy pojazdu w różnych wariantach zastosowanych części wyniosły odpowiednio kwotę 9.295,74 zł, 7.903,71 zł oraz 6.624,61 zł. Sąd przyjął w całości wnioski biegłego sądowego zawarte w sporządzonej opinii, jednakże należy wskazać, iż ustalenia kosztów naprawy dokonane przez biegłego mają charakter teoretyczny. Należy jednak wskazać, iż w ocenie biegłego naprawa uszkodzonego pojazdu w (...) spowodowałaby wzrost jego wartości o 500 zł, a zastosowanie w naprawie części „P i (...) nie pozwoliłoby na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. W niniejszej sprawie najbardziej istotne były zeznania świadków A. D. i R. D., którzy jednoznacznie wskazali, że kwota odszkodowania wypłacona przez ubezpieczyciela pozwoliła na naprawę uszkodzonego pojazdu. Ponadto poszkodowani wskazali, iż obecnie samochód jest sprawny, a naprawa odbywała się przy użyciu używanych oryginalnych części zamiennych. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r. (III CZP 32/03, Legalis 57077) odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu. Za „niezbędne” koszty naprawy należy uznać takie, które zostały poniesione w wyniku przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu jego technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem szkody. Prowadzi to do wniosku, iż naprawa uszkodzonego pojazdu nie może prowadzić do zwiększenia jego wartości w stosunku do stanu poprzedzającego powstanie szkody, z jednoczesnym obciążeniem ubezpieczyciela kosztami stąd wynikającymi. Tym samym należało zgodzić się z biegłym, iż naprawa pojazdu w (...) doprowadziłaby do wzrostu wartości pojazdu, co nie mieści się w zakresie niezbędnych kosztów naprawy. Sąd podzielił również wnioski biegłego, iż naprawa przy użyciu części „P i (...) nie przywróciłaby pojazdu do stanu sprzed szkody. Mając powyższe na względzie oraz fakt, iż poszkodowani dokonali naprawy przy użyciu oryginalnych używanych części zamiennych, Sąd uznał, iż odszkodowanie wypłacone poszkodowanemu w kwocie 5.003,34 zł pozwoliło na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, a tym samym na naprawę uszkodzonego samochodu.

Powód dochodził również od pozwanego kwoty 215,25 zł tytułem zwrotu kosztów wyceny naprawy przez niezależnego rzeczoznawcę. Na zlecenie poszkodowanego została sporządzona w dniu 19 sierpnia 2017 roku kalkulacja naprawy, za którą (...) Sp. z o.o. wystawił fakturę VAT na kwotę 215,25 zł. Należy zauważyć, iż powód wskazywał, iż nabył od poszkodowanych, w drodze umowy cesji, wierzytelność wobec osób odpowiedzialnych za naprawienie szkody wynikłej ze zdarzenia z dnia 22 listopada 2016 roku. Trzeba jednak wskazać, iż zgodnie z zasadą *nemo plus iuris in alium transferre potest quam ipse habet* powód jako cesjonariusz nie mógł nabyć uprawnienia do odszkodowania w większym zakresie niż przysługiwało ono cedentowi, tj. poszkodowanym. Z kolei z przedłożonego materiału dowodowego nie wynika, aby poszkodowani ponieśli szkodę, która obejmowałaby koszty prywatnej opinii. Koszty te powstały po dokonaniu cesji wierzytelności, a zatem uprawnienie do żądania tych kosztów nie zostało przez powoda nabyte. Koszty zlecenia wykonania kosztorysu powód poniósł dobrowolnie i z własnej inicjatywy, a koszty te nie

wchodzą w skład szkody, która powstała na skutek zdarzenia z dnia 22 listopada 2016 r., ani w przedmiotowej sprawie nie pozostają wobec niej w tzw. adekwatnym związku przyczynowym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 1998 roku, II CKN 639/97, Legalis nr 348462). Ponadto powód zawodowo zajmuje się nabywaniem roszczeń przysługujących poszkodowanym w związku ze szkodami komunikacyjnymi, zatem analizując koszty nabycia wierzytelności, z pewnością szacował koszty naprawy pojazdu. Są to zatem koszty związane z jego działalnością i nie powinny one zwiększać odszkodowania. Biorąc pod uwagę powyższe, sąd uznał roszczeni powoda o zapłatę kwoty 215,25 zł za bezzasadne.

Mając powyższe na uwadze oraz wypłacone przez ubezpieczyciela odszkodowanie w kwocie 5.003,34 zł pozwalające na naprawę uszkodzonego pojazdu, Sąd uznał roszczenie powoda za nieuzasadnione i oddalił powództwo.

O kosztach procesu Sąd orzekł jak w punkcie drugim sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w myśl odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwany w całości wygrał sprawę, dlatego należało zasądzić od powoda na rzecz pozwanego kwotę 900 zł, stanowiącą koszty zastępstwa procesowego (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych /Dz.U. z 2015 r., poz. 1804/).

ZARZĄDZENIE

1. odnotować;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć:
 - pełnomocnikowi powoda
 - pełnomocnikowi pozwanego
3. przedłożyć z wpływem lub za 2 tygodnie.